

4.

Вѣтърътъ тича бездоменъ,
 лудо завива нататъкъ,
 брули нещастнитѣ клони. . .
 Гърчи се въ мъжа земята.

Облаци тъмни минаватъ,
 тича безумна луната,
 буря обгръща земята,
 въ бурята огньове плаватъ.

Падатъ разбити прегради,
 мълнии кжсатъ простора,
 сѣкашъ дълбоко въвъ ада
 борятъ се, давятъ се хора. . .

Пламва обагренъ чертога,
 вихрени идатъ тълпитѣ.
 — Бѣгайте, ще изгорите!
 Огнена иде тревога.

*

Никжде нѣма вериги,
 мракътъ е скжсанъ на части.
 Слънце червено се дига
 тамъ — задъ зеленитѣ храсти.